

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně: A. G.**, bytem D., N., proti **žalovanému: Katastrální úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, o **žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobkyně domáhá určení, že postup žalovaného spočívající v tom, že výzvou (sdělením) ze dne 14. 1. 2015, čj. Z-9181/2014-208, nutí žalobkyni k její žádosti o zápis poznámky o výhradě, že upevněný stroj není součástí nemovitosti, „*doložit souhlas nevlastníků, jejichž vlastnické právo nikdy ani platně nevzniklo, a toto vykonat pod pohrůžkou, že jinak nebude vyhověno podání [žalobkyně] ze dne 29. 12. 2014*“, byl nezákonným zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Žalobkyně uvedla, že dne 29. 12. 2014 doručila žalovanému žádost o zapsání poznámky o výhradě, že upevněný stroj - domácí vodárna není součástí stavby čp. X na pozemku parc. č. X, a dále pozemků parc. č. X a X v k. ú. Drahelice, obec Nymburk (vše zapsáno na LV č. X). V reakci na to jí žalovaný shora označeným sdělením vyzval k doložení souhlasu vlastníků daných nemovitostí L. D. a R. H. s tím, že pokud nebude souhlas doložen, nebude její žádosti vyhověno. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala tak, že vlastníkem předmětných nemovitostí je J. G., a nikoliv osoby uváděné žalovaným, není tak povinna dokládat jejich souhlas. V návaznosti na to jí žalovaný dne 26. 2. 2015 doručil další sdělení, v němž konstatoval, že dané nemovitosti jsou evidovány ve spoluvlastnictví uvedených. Z obsahu tohoto sdělení žalobkyně dovozuje, že výzva žalovaného ze dne 14. 1. 2015 zůstává i nadále v platnosti, a ona je tudíž i nadále nucena zajistit souhlas shora označených

nevlastníků, a to pod pohružkou, že nebude vyhověno jejímu návrhu. L. D. ani R. H. nejsou vlastníky daných nemovitostí a nikdy se jimi ani stát nemohli. Vlastníkem předmětných nemovitostí byl vždy pouze J. G., což také musí být soudním i správním orgánům dostatečně známo z příslušných evidencí a listin. Nemůže být proto nucena k tomu, aby k žádosti o zapsání výhrady doložila souhlas nevlastníků, a to navíc pod pohružkou, že jinak nebude její žádosti vyhověno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na ustanovení zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), a vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), podle nichž lze poznámku o výhradě, že upevněný stroj není součástí nemovitosti, zapsat na základě dvou typů návrhů. Jednak na návrh vlastníka stroje doloženého jeho právním jednáním, kterým si ke stroji vyhrazuje vlastnické právo, doloženého souhlasem vlastníka nemovitosti, není-li tento souhlas součástí samotného právního jednání vlastníka stroje vyhrazujičího si vlastnické právo ke stroji. Jednak na návrh vlastníka nemovitosti, rovněž doloženého listinou o právním jednání vlastníka stroje vyhrazujičího si vlastnické právo ke stroji. K návrhu je tedy vždy nutno doložit listinu prokazující výjimku ve smyslu § 508 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, o právní samostatnosti upevněného stroje. Návrh žalobkyně však žádným právním jednáním vlastníka upevněného stroje doložen nebyl. Hmotněprávní jednání vlastníka stroje adresované vlastníku nemovitosti nemůže být obsaženo v samotném návrhu na zápis poznámky, který má procesní charakter. Výhrada vlastnického práva k upevněnému stroji představuje výjimku z obecného pravidla, že zařízení upevněná do pozemku jsou jeho součástí, proto tuto výhradu může učinit pouze osoba, která je vlastníkem stroje. Aby tedy mohlo být žalobkyní připojené prohlášení J. G. o tom, že upevněný stroj (domácí vodárnu) žalobkyně nikdy nevlastnil, musel by být tento stroj nejpozději ke dni prohlášení již upevněn k nemovitosti a ještě před tímto upevněním by muselo dojít k právnímu jednání vlastníka stroje o výhradě vlastnického práva. Daná výhrada totiž není právním jednáním, s nímž by zákon spojoval změnu vlastníka stroje, nýbrž jde o právní jednání, s nímž zákon spojuje právní samostatnost stroje i po jeho spojení s nemovitou věcí. I kdyby šlo připustit výklad, že výhradu vlastnictví lze učinit až po spojení stroje s nemovitou věcí, tak stále platí, že soukromá listina, na základě níž se provádí zápis poznámky, musí navazovat na dosavadní stav zápisu katastru nemovitostí. Proto osoba činící prohlášení o souhlasu vlastníka nemovitosti se zápisem výhrady vlastnického práva k upevněnému stroji musí být v okamžiku provádění zápisu poznámky jako vlastník nemovitosti skutečně evidována. V daném případě však toto prohlášení učinil J. G.. Ten je sice od 30. 3. 2015 zapsán v katastru jako vlastník, a to na základě zjištění, že pravomocná soudní rozhodnutí o určení vlastnického práva, která byla doručena katastrálnímu úřadu již v roce 2009, byla omylem vyhodnocena jako bezpředmětná k zápisu, nicméně v rozhodném okamžiku jako vlastník předmětných nemovitostí evidován nebyl. I kdyby jako vlastník evidován byl, tak z listin předložených žalobkyní není zřejmé, k jaké z předmětných nemovitostí konkrétně by měl být stroj upevněn. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nedoložila právní jednání vlastníka stroje směřující k výhradě vlastnického práva, ani souhlas osoby, která byla evidována v katastru nemovitostí jako vlastník a nesplnila tak podmínku návaznosti soukromých listin na dosavadní zápisy. Žádost tak nebyla způsobilá k zápisu poznámky.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zdůraznila, že její žaloba se netýká ochrany před provedením či neprovedením zápisu poznámky, ale je podána za účelem určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v tom, že ji žalovaný nutí zajistit doložení souhlasu cizích

osob (nevlastníků). Přesně takto jsou totiž formulována sdělení žalovaného ze dne 14. 1. 2015 a 12. 2. 2015, jež jsou *de facto* příkazem z moci úřední k doložení souhlasu cizích osob pod pohrůžkou, že pokud tak neučiní, nebude její žádosti vyhověno. Žalovaný tak zcela zaměnil žalobní petit. Žalobkyně dále vyslovila podezření, že ředitel žalovaného vytvořil vyjádření se záměrem ovlivnit z titulu své funkce rozhodování nezávislého soudu, místo aby ze svého postavení zajistil možnost vyjádřit se přímo katastrálnímu pracovišti Nymburk.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) a soud neshledal žádné důvody svědčící o její nepřipustnosti, bylo možno přistoupit k posouzení její důvodnosti, a to podle definičních znaků, jak je vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65. Podle citovaného rozsudku „*je ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž "zásah" v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování "zásahu" (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.*“ Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedena zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný (jak právě v projednávané věci činí žalobkyně). Při rozhodování o tom, zda zásah byl nezákonný, vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s.).

Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně s takovým postupem soudu vyslovila souhlas a žalovaný se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, proto lze jeho souhlas s ohledem na § 51 odst. 1 s. ř. s. považovat za konkludentně udělený.

Z listin předložených žalobkyní a ze spisové dokumentace žalovaného soud ověřil, že dne 19. 12. 2014 byl žalovanému doručen návrh žalobkyně na zapsání poznámky o výhradě, že upevněný stroj - domácí vodárna není součástí shora již označených nemovitostí zapsaných na LV č. X pro k. ú. Drahelice. Žalobkyně uvedla, že tyto nemovitosti jsou předmětem dražebního jednání nařízeného soudním exekutorem, avšak do probíhající exekuce byla neoprávněně zahrnuta též zmíněná vodárna. Přílohou žádosti byla stvrzenka o zaplacení částky 631 Kč vystavená společností Mountfield a. s., kopie části žaloby (první strana) na vyloučení věci z exekuce podané žalobkyní dne 11. 2. 2014 k Okresnímu soudu v Nymburce a listina ze dne 28. 12. 2014 podepsaná J. G., který zde uvedl, že jako vlastník nemovitostí dává souhlas se zápisem výhrady uvedeného stroje ve vlastnictví žalobkyně, a zároveň prohlašuje, že vodárna nikdy nebyla v jeho vlastnictví. Dne 19. 1. 2015 byla žalobkyni doručena výzva žalovaného ze dne 14. 1. 2015, v němž žalovaný sdělil, že poznámka výhrady se zapíše na základě návrhu vlastníka stroje, který je doložen jednak jeho právním jednáním vyhrazujícím si ke stroji vlastnické právo, a jednak souhlasem vlastníka nemovitosti, přičemž v daném případě jsou předmětné nemovitosti evidovány v podílovém spoluvlastnictví L. D. a R. H. Sdělení dále obsahovalo poučení, že pokud nebude souhlas vlastníků předložen, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení sdělení, nelze poznámku zapsat a řízení bude dle § 26 katastrálního zákona ukončeno. Na to žalobkyně reagovala podáním ze dne 31. 1. 2015, v němž namítla, že na základě notářsky sepsané kupní smlouvy ze dne 19. 12. 1988 je vlastníkem předmětných nemovitostí J. G., přičemž tato kupní smlouva je platná a měla by

být žalovanému známa z jeho úřední činnosti. Odmítla vyhovět uvedené výzvě a shánět souhlas osob, které nejsou vlastníky daných nemovitostí. Dne 26. 2. 2015 pak bylo žalobkyni doručeno sdělení žalovaného ze dne 12. 2. 2015, jež opět obsahovalo vysvětlení, za jakých podmínek lze výhradu stroje zapsat, a dále informaci, že předmětné nemovitosti byly na základě kupní smlouvy ze dne 6. 8. 2001 zaevidovány jako předmět podílového spoluvlastnictví L. D. a R. H..

Jak dále soud ze spisové dokumentace žalovaného zjistil, byl žalovanému dne 18. 9. 2009 doručen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2005, čj. 27 Co 438/2005-2010, jímž bylo pravomocně určeno, že J. G. je výlučným vlastníkem shora označených nemovitostí. Dne 19. 2. 2015 byl pak žalovanému doručen návrh J. G. na doplnění jeho žádosti ze dne 21. 12. 2014 o zápis poznámky spornosti k předmětným nemovitostem. Přípisem ze dne 31. 3. 2015, čj. OR-153/2015-208, žalovaný oznámil, že z úřední povinnosti provedl opravu chybného zápisu vlastnického práva k předmětným nemovitostem, a to tak, že v souboru popisných informací eviduje jako vlastníka těchto nemovitostí J. G. Krajský soud v Praze dále ověřil z výpisu z katastru nemovitostí k datu 29. 12. 2014 (datum doručení žádosti žalobkyně žalovanému), že zde byli zapsáni jako spoluvlastníci předmětných nemovitostí L. D. a R. H., přičemž nabývacím titulem pro zápis vlastnického práva byla uvedena kupní smlouva ze dne 6. 8. 2001 (právní účinky vkladu k 8. 8. 2001). Aktuálním výpisem z katastru nemovitostí soud ověřil, že jako vlastník předmětných nemovitostí je zapsán J. G., přičemž nabývacím titulem pro zápis vlastnického práva je shora označený rozsudek Krajského soudu v Praze. Řízení, na základě něhož bylo zapsáno vlastnické právo J. G. (sp. zn. Z-15129/2009-208), bylo dle informací plynoucích z katastru nemovitostí zahájeno dne 18. 9. 2009, ukončeno dne 30. 9. 2009, nicméně následně „znovuotevřeno“ dne 12. 3. 2015.

Krajský soud v Praze považuje v projednávané věci za nezbytné nejprve vyjasnit, co přesně je předmětem řízení nyní vedeného před soudem. Především je třeba zdůraznit, že žalobkyně se nedomáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v samotném nezapsání poznámky, ostatně ze správního spisu ani vyjádření účastníků není zřejmé, zda k zápisu poznámky došlo, nedošlo (z jakého důvodu) či zda je dané řízení i nadále vedeno. Projednávaná žaloba se týká toliko postupu žalovaného, který ji výše označeným sdělením vyzval k doložení souhlasu L. D. a R. H. jako nezbytné součásti jejího návrhu na zápis poznámky. Tím je také vymezen předmět tohoto řízení před soudem. Uplatňuje-li proto žalovaný ve vyjádření k žalobě další argumenty, z nichž dovozuje, že nemohlo být žádosti žalobkyně o zápis poznámky vyhověno, je k tomu třeba uvést, že to nemůže být v projednávané věci předmětem posouzení ze strany soudu.

K výše uvedenému lze ještě doplnit, že ačkoliv předmět sporu souvisí s činností katastrálního pracoviště v Nymburce, nic to nemění na tom, že žalovaným správním orgánem je Katastrální úřad pro Středočeský kraj, a nikoliv samotné katastrální pracoviště, které je pouze vnitřními organizační jednotkou tohoto katastrálního úřadu (srov. § 5 odst. 2 zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřičských a katastrálních orgánech, ve znění pozdějších předpisů).

Relevantní právní úpravu zde představuje předně § 23 odst. 1 písm. p) katastrálního zákona, podle něhož se „*k nemovitosti zapisuje poznámka o výhradě, že upevněný stroj nebo jiné upevněné zařízení není součástí nemovitosti*“. Podle § 72 odst. 4 katastrální vyhlášky pak „*poznámka o výhradě, že upevněný stroj nebo jiné upevněné zařízení není součástí*

nemovitosti, se запиše na základě návrhu vlastníka stroje doloženého právním jednáním vlastníka stroje, kterým si ke stroji vyhrazuje vlastnické právo, a souhlasem vlastníka nemovitosti; souhlas může být připojen k právnímu jednání, kterým si vlastník stroje vyhrazuje vlastnické právo ke stroji, na samostatné listině nebo podáním žádosti o zápis poznámky ze strany vlastníka“.

Jak dále plyne z § 26 katastrálního zákona, „pro zápis a výmaz poznámky se použijí přiměřeně ustanovení o zápisu a výmazu záznamem“. Takovým ustanovením je pak především § 21 katastrálního zákona, podle něhož „katastrální úřad zjistí, zda je návrh na záznam podán oprávněnou osobou, zda je předložená listina bez chyb v psaní a počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru“ (odst. 1), přičemž „je-li listina způsobilá k tomu, aby na základě ní byl proveden záznam do katastru, katastrální úřad záznam provede; jinak tomu, kdo listinu předložil, sdělí písemně důvody, pro které záznam proveden nebyl, a listinu mu vrátí“ (odst. 2).

V projednávané věci se žalobkyně domáhá soudní ochrany před postupem, resp. určení nezákonnosti postupu žalovaného, uskutečněného v rámci řízení o návrhu na zápis poznámky k výše označeným nemovitostem. Pro věcné posouzení projednávané žaloby je tedy především určující, zda jsou naplněny první dvě ze shora vymezených podmínek, jež musí být dány tehdy, má-li být zásahové žalobě vyhověno. Jinak řečeno, soud v této věci musí předně postavit na jisto, zda napadeným zásahem (postupem žalovaného) v průběhu řízení návrhu na zápis poznámky, byla žalobkyně přímo zkrácena na svých právech. Jak totiž v této souvislosti plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, „prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006-95). Jak v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, „informaci finančního úřadu, která je součástí výzvy, o možných negativních důsledcích, které stěžovatele za určitých, zákonem předvídaných, podmínek mohou postihnout, nelze považovat za zkrácení subjektivních práv stěžovatele, jakkoliv jej tato informace může znejistit a vyvolat v něm pocit jistého ohrožení. K doměření daně ... by ovšem došlo rozhodnutím finančního úřadu, proti kterému stěžovatel má prostředky obrany v podobě odvolání a případného soudního přezkumu (§ 65 a násl. s. ř. s.). Ze samotné skutečnosti, že chování stěžovatele, jež je v rozporu s výzvou finančního úřadu, může vyvolat následek v podobě pro stěžovatele nepříznivého rozhodnutí – budou-li splněny podmínky pro jeho vydání, totiž nijak neplyne, že by tato výzva sama o sobě zasahovala do právní sféry stěžovatele.“ Přestože se v případě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu jednalo o posouzení postupu finančních úřadů (nikoliv úřadů katastrálních jako je tomu v projednávané věci), je nepochybně nutno uvedené závěry zobecnit. Následná judikatura správních soudů ostatně doplnila, že prostřednictvím zásahové žaloby nemůže být poskytnuta ochrana před „procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98). Nezákonnost, jíž se dopustí správní orgán při vedení řízení, nejde-li o procesní úkony donucující povahy, které přímo zasahují do autonomní sféry jednotlivce, tedy může být nanejvýš vadou řízení, kterou lze namítat v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu je nutno aplikovat i v projednávané věci. Napadená výzva žalovaného, v níž

žalobkyně spatřuje jeho nezákonný postup, totiž sama o sobě nepředstavuje zásah do právní sféry žalobkyně a je třeba ji považovat za toliko procesní úkon zajišťující průběh řízení. Je nutno připustit, shodně jako učinil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, že výzva žalovaného mohla v dané věci žalobkyni, pokud jde o průběh dalšího řízení, „*znejistět*“ a vyvolat v ní v tomto ohledu „*pocit jistého ohrožení*“, na druhou stranu však tato samotná posuzovaná výzva neznamená a nezpůsobuje nevyhovění návrhu žalobkyně na zápis poznámky, a nenaplnuje tak ani znaky donucujícího úkonu, o němž hovoří citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, proti němuž by bylo možno bránit se samostatně zásahovou žalobou. Je sice nutno připustit, že v nyní projednávané věci se na rozdíl od výše citované judikatury nejedná o řízení, jež by bylo zakončeno vydáním rozhodnutí napadnutelného žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. V případě nevyhovění návrhu na zápis poznámky totiž katastrální úřad nevydává ve věci rozhodnutí, ale toliko sdělí navrhovateli důvody, pro které poznámka zapsána nebyla (srov. výše již citovaný § 21 odst. 2 ve spojení s § 26 katastrálního zákona). Proti nevyhovění návrhu na zápis poznámky je však nepochybně přípustné bránit se samostatnou zásahovou žalobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, čj. 4 Aps 4/2011-68), v rámci které lze zcela jistě namítat i vady a nezákonnost předchozího postupu žalovaného. Opačný výklad, který by připustil možnost domoci se úspěšně vyslovení nezákonnosti jednotlivých dílčích procesních postupů správního orgánu ještě před ukončením uceleného postupu ve věci, by vedl k nežádoucímu rozmělnění soudní ochrany a k narušení právní jistoty ohledně dalšího průběhu takového řízení. Zdejší soud si je vědom toho, že zákonodárce počínaje 1. 1. 2012 rozšířil podmínky přípustnosti zásahové žaloby i na zásahy již skončené (§ 85 věta za středníkem s. ř. s.). Předpokladem důvodnosti žaloby na určení nezákonnosti zásahu je však i nadále to, že se předně musí o nezákonný zásah do práva žalobce vůbec jednat. V případě, že nebyla dotčena právní sféra žalobce a žalobci žádné dotčené veřejné subjektivní právo nesvědčí, nelze mluvit ani o deklaraci nezákonného zásahu do něj (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, čj. 2 As 198/2015-20).

Přestože si je krajský soud vědom specifických okolností dané věci plynoucích ze shora reprodukováného správního spisu (ostatně sám žalovaný ve vyjádření k projednávané žalobě připustil omyl, pokud jde o zápis vlastnického práva k předmětným nemovitostem), nebylo možno podané žalobě vyhovět, neboť pro to nebyly naplněny podmínky předpokládané výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu spočívající v přímém dotčení práv žalobkyně. Soud proto žalobu zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.), přičemž se tak stalo po věcném projednání žaloby, neboť posouzení, zda úkon správního orgánu může být nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby, tedy součástí rozhodnutí ve věci samé (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud postupoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, dle soudního spisu mu ostatně ani žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. března 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost: Bc. Švejdová